

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.276 van 15 maart 1999
in de zaak A. 56.408/VII-14.134.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. MISSON,
kantoor houdende te LUIK,
rue de Pitteurs 41

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
31 januari 1994 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 18 november 1993 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 31 mei 1996 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende
partij;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat XXX, van XXX nationaliteit, op 15 december 1991 zijn broer A., die in april 1991 asiel in België had aangevraagd, vervoegt en op 18 december 1991 op zijn beurt de status van vluchteling aanvraagt; dat deze aanvraag op 13 september 1993 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt wordt verworpen :

"Selon ses déclarations, l'intéressé aurait, depuis son plus jeune âge, été victime de diverses discriminations dues notamment à l'emprisonnement pendant trois ans (1947-1950) de son père pour collaboration avec une entreprise allemande. Il aurait par la suite été empêché à maintes reprises de se rendre avec son équipe de hockey sur glace en Europe occidentale, sous prétexte de son refus de devenir membre du parti communiste et de ses antécédents familiaux. Il aurait néanmoins pu voyager en Europe de l'Est. Cette circonstance l'aurait également empêché de poursuivre des études; cependant grâce à l'intervention de son frère A., l'intéressé aurait pu, pendant 6 mois, suivre les cours d'entraîneur sportif.

En 1986, il aurait secondé son frère en qualité d'entraîneur de l'équipe senior de 'S.'. Seul son frère aurait été autorisé à accompagner l'équipe en Grande-Bretagne. A cette occasion, un joueur de l'équipe se serait déclaré réfugié.

Au retour de l'équipe en XXX et après une enquête sommaire, l'intéressé et son frère auraient été accusés d'avoir favorisé le départ de ce joueur et, en conséquence, été déchargés de la responsabilité d'entraîner l'équipe senior.

En 1988, le requérant aurait été associé par son frère à la formation et à l'entraînement d'une équipe féminine de hockey sur glace.

Lors d'un match disputé à Liège en avril 1991, auquel il lui aurait été une fois de plus interdit de se rendre, son frère s'est déclaré réfugié en Belgique.

L'intéressé aurait par la suite perdu tout crédit auprès des autorités militaires du club et aurait été déchargé de toute responsabilité au sein du club. Il aurait également été convoqué à maintes reprises par des autorités militaires et manacé de diverses poursuites. Il aurait été licencié en mai 1991. Il aurait enfin été accusé d'avoir aidé ses neveux et sa belle-soeur à quitter la XXX.

Plusieurs contradictions et omissions importantes apparaissent cependant au fil des récits successifs de l'intéressé ainsi que des autres membres de la famille. En effet, dans la rapport de l'Office des étrangers et dans le questionnaire CGRA de son frère A., tout deux rédigés avant la venue en Belgique de l'intéressé, il n'est fait aucune mention d'une participation active de celui-ci à l'activité sportive de son frère. Il semble en outre qu'il y ait une discordance importante, entre les deux frères quant à la date de 'militarisation' de l'équipe sportive de 'S.'. (1973 pour l'intéressé, 1978-1979 pour son frère). Enfin, la date et les circonstances de la formation de l'équipe féminine dont ils auraient eu la charge divergent; selon l'intéressé l'initiative serait venue de son frère en 1988, tandis que pour ce dernier la proposition d'entraîner l'équipe féminine lui serait parvenue par la fédération sportive en 1990.

Dans ces conditions, il ne peut (p)être accordé foi aux propos de l'intéressé.

D'autre part, à supposer les faits récents établis - quod non - leur peu de gravité relative ne peut raisonnablement engendrer une crainte actuelle et fondée pour l'un des motifs prévus par la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

Il convient notamment de souligner à cet égard que le requérant n'invoque aucun engagement politique.

Enfin, le peu d'empressement mis à quitter la XXX le 12 décembre 1991 et les préparatifs préalables au

départ du pays ne sont pas compatibles avec l'existence d'une crainte actuelle.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays ou en reste éloigné par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

Partant, il n'y a pas lieu de lui reconnaître la qualité de réfugié";

dat verzoeker tegen deze weigerings-beslissing op 24 september 1993 bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beroep aantekent; dat bij beslissing van 29 september 1993 van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie de behandeling van dit beroep aan de Nederlandstalige Kamers wordt toegewezen; dat het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 9 november 1993; dat op deze zitting verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, wordt gehoord; dat op 18 november 1993 de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de thans bestreden beslissing neemt waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd; dat deze beslissing steunt op de volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt in zijn land van herkomst assistent-trainer te zijn geweest van de nationale ijshockeyploeg; dat in 1987 tijdens een toernooi in Groot-Brittannië - waarbij zijn broer, XXX, als hoofdtrainer de ploeg begeleide - één van de spelers de ploeg verliet en asiel aanvraagde;

Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst appellant en diens broer medeverantwoordelijk werden geacht voor het achterblijven van bedoelde speler; dat hij vanaf dat ogenblik nog slechts minder belangrijke ploegen mocht trainen;

Dat hij na het vertrek van zijn broer in april 1991, brutaal werd ondervraagd;

Dat hij op legale wijze zijn land verliet en op 15 december 1991 in België aankwam;

Overwegende dat uit het relaas van appellant en uit de ter zitting neergelegde stukken, in redelijkheid niet kan worden besloten dat hij persoonlijke problemen heeft ondervonden die op vervolging wijzen;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het

land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (FERNHOUT, R., Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland, Kluwer, Deventer, 1990 blz. 76, nr. 95; zie ook : HATHAWAY, J.C., The law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, blz. 74-75 en BRUIN, R., Het asielrecht vereist een ex nunc toetsing, supplement bij Nieuwsbrief asiel- en vluchtelingenrecht, 1992, blz. 149-156);

Dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is;

Dat determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellant thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong;

Overwegende dat de door appellant gerelateerde feiten, in zover zij met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met de omstandigheden in XXX, zoals gekend door de Vaste Beroepscommissie (Country Reports on Human Rights Practices for 1992, Washington, 1993, blz. XXX; Amnesty International, Jaarboek 1993, Amsterdam, 1993, blz. 87-88), geen oorzaak van vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kunnen zijn";

2. Over de gegrondheid van het beroep

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 97 van de Grondwet (thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van de administratieve akten, doordat de Vaste Beroepscommissie door te stellen dat "de door appellant gerelateerde feiten (...) geen oorzaak van vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kunnen zijn" de stukken van het dossier en met name de inhoud van het inleidende verzoekschrift waarin verzoeker doet gelden dat "la propre famille du requérant subit actuellement une répression en XXX" en "que le frère XXX a été d'ailleurs écrasé par un véhicule demeuré inconnu" miskend heeft;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de Vaste Beroepscommissie heeft geoordeeld dat "in zoverre mag aangenomen worden dat de door appellant gerelateerde feiten met de werkelijkheid overeenstemmen (waarbij dus uitdrukkelijk naar zijn verklaringen en de voorgelegde stukken wordt verwezen), rekening houdend met de omstandigheden in XXX, zoals gekend door de Vaste Beroepscommissie, deze feiten geen oorzaak van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kunnen zijn";

Overwegende dat het de Raad van State als cassatierechter toekomt na te gaan of de Vaste Beroepscommissie aan de door haar vastgestelde feiten de correcte juridische gevolgen verbindt, en meer bepaald of de motieven, waarop de beslissing is gesteund, voldoende draagkracht vinden in de feitelijke gegevens van het dossier; dat verzoeker in zijn verzoek doet gelden dat "zijn familieleden die het land niet hebben kunnen ontvluchten, thans aan ernstige vervolgingen onderworpen zijn" en dat "zijn broer XXX vrijwillig (werd) omvergereden door een wagen waarvan men niet eens getracht heeft de bestuurder ervan terug te vinden"; dat deze elementen zijn terug te vinden in het administratief dossier; dat de verwerende partij in de memorie van antwoord zelf stelt dat wordt "verwezen" naar verzoekers verklaringen en voorgelegde stukken; dat de redengeving van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie het mogelijk moet maken de uitspraak op haar rechtmatigheid en wettigheid te toetsen; dat een loutere verwijzing naar elementen uit het dossier zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet in staat stelt zijn controle op de rechtmatigheid en wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd

afgewezen; dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149, van de gecoördineerde Grondwet en luidens het welk "elk vonnis met redenen omkleed is",

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 18 november 1993 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij XXX de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt, in zoverre zij het beroep betreft tegen de beslissing van 13 september 1993 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwezen naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien maart 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.